

B.T. Swing Quintet

DIUMENGE, 22 de Novembre de 1987

Casa de Cultura Sant Francesc

B.T. SWING QUINTET

Hora: 12 del migdia

Altra vegada ens retrobem en un lloc, que a poc a poc, va aconseguint ser el "temple del jazz" a Granollers, com en altres temps, ho havia estat el "Comercial" o "La Sila", o almenys així esperem que passi en un futur.

La "Casa de Cultura Sant Francesc", va creixent en el seu nombre d'activitats, donat que possiblement, la cultura està de moda, i així, Jazz- Club, la fa treballar de valent, per fer arribar, a tota la gent que vulgui interessar-se, per aquest autèntic fenomen musical, que sempre a estat criticat, per el que té d'avantguarda de totes les èpoques, però que malgrat tot, segueix evolucionant a ritmes trepidants.

"L'Aula de Música de Jazz de Barcelona", és una escola, el que podríem dir-ne, un Berklee en petit, però que té una terra molt abundosa i fèrtil, i d'aquesta manera, amb les mans i els coneixements, molt experts dels seus mestres, poden sortir-ne excel·lents i saborosos fruits. La bona collita, ha donat com a resultat, un grup d'avantatjats alumnes, que es fan anomenar "B.T. Swing Quintet".

D'aquesta nova formació, francament no en sabia res, del que se'n despren, que per mi suposava un petit repte, però res va ésser més fàcil, ja que van tocar per tots els gustos, des de clàssics inoblidables, fins a peces de "Be-Bop", inclús un tema del mestre de "Free-Jazz", Ornette Coleman. Tots van traçar a límits insospitats, fent brollar imaginació, ritmes, cadències i poesies, amb un gran treball de tots i cada un dels seus membres. Tal va ésser la bona execució que amb un dels allà reunits, li va fer dir, entre somriures i satisfaccions, que havia estat el millor grup, que hauria trepitjat aquell escenari, dels portats per la nostra entitat.

En honor a la veritat, clarament hem de dir que si, que aquesta persona tenia tota la raó, ja que des de la bateria molt potent de Pau Bombardo, fins la trompeta molt efectiva de Ramon Cuadrada, passant pel contrabaix fantàstic de "Momo"

Fernández, el piano, una mica apagat, però d'una collita fora de tot dubte, d'Ignaci Terraza, i el saxo molt sensual de Joan Chamorro, tots van fer el treball amb una pulcritud, serietat i una habilitat, clares i contundents, que ens van deixar, el que se'n diu, d'una peça.

El fil conductor del concert, es va moure, per multitud d'estils que conformen l'història del Jazz, tots d'una factura extremadament exquisita, molt ben desenvolupats, amb un clar exponent de professionalitat amb un "tempo" potents, que feia donar-li un "punch" molt poderós i per sobre de tot un "swing" increïble, que feia moure al més encaparrat.

"Estàndards" des d'Ellington fins a Lester Young, temes "boppers" de Miles Davis i d'altres, i un "Blues" d'Ornette Coleman, van ser les peces més aplaudides, en l'hora llarga que dura el concert, en el qual tots vam gaudir d'aquests fruits, de la collita d'enguany.

Només em resta animar a "L'Aula", perquè tirin endavant, en la valuosa i sacrificada tasca de l'ensenyament, i aquests músics, que vagin recollint tants èxits (com el d'aquest meravellós concert) com els hi sigui possible.

Sort amics i endavant.

Jaume Sararols

